

Věčná

1474-1
Sazeček Václ.
Lukavec 40
p. Lovosice

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník V. — Číslo 7

V Zatici 17. února 1950

Cena 3 Kčs

Příležitost k úpravě pojištění

Sloučením všech dřívějších pojišťoven v jeden národní podnik vznikla Československá pojišťovna a ta jako jeho jediný pojišťovací ústav je zcela zapojena do našeho nového hospodářství. To pro ni znamená především sloužit lidu tak, aby byla jeho opravdovým a spolehlivým ochráncem proti všem pojistitelným škodám.

Abyste tento důležitý úkol mohla plnit, a aby co nejvíce přiblížila svůj provoz pojišťovníkům, rozdělila — opírajíc se o nové krajské zřízení — svou administrativu mezi krajské závody a okresní kanceláře. Vybavila je širokou autonomií, a každý okres rozdělila na úseky. V každém úseku pracuje jeden spolehlivý, odborně školený úředník. Úsekoví úředníci mají za povinnost pečovat o všechny pojistitelné zájmy obyvatel a být spolehlivými rádci. Tato úprava znamená, že nyní si může každý přímo ve svém bydlišti nebo nejdále v okresním městě lehce a beze ztráty času vyřídit vše to, co se týká jeho pojištění. Kromě toho jsou v zemědělských obcích namnoze již zřízeny pojišťovací komise složené z místních pojišťovníků. Tyto komise spolupracují v zájmu všech pojišťovníků dotčené obce s pojišťovnou, a to nejen při péči o to, aby každý byl pojištěn, ale i při řízení o náhradu vzniklých škod.

Abyste pojišťovna mohla odstranit dosavadní roztržitost pojištěných sjednaných pojišťovnamí dřívějšími, jakož i proto, aby odstranila nesrovnalosti v rozsahu pojištění, předmětů a jejich cen, jakož i proto, aby zjednotila všechno pojišťování, přikročila k t. zv. konverzní akci. Co je konverze? To znamená, že se vydávají nové, zjednodušené a zlevněné pojišťovny s rozšířeným pojištěným krytím za pojišťovny dosud platné a že se při té příležitosti pojišťují i riska dosud nekrytá, že se také znovu jedná o úpravu veškerých starých pojištění na výši přiměřenou dnešním cenám. Úsekoví úředníci mají konverzní akci za hlavní plánovaný úkol letošního roku. Je to akce, při níž bude vyměněno, případně přepracováno na 5 milionů pojištěných. Jisto je, že je to akce prospěšná celému

Jarní polní práce rozhodným krokem ke splnění plánu

Letošní jarní polní práce znamenají skutečně významné období zemědělské pětiletky. Zatím co v roce 1948 a 1949 jsme se museli soustředit na odčerpávání škod, které našemu zemědělství a celému hospodářství způsobilo katastrofální sucho z r. 1947, letos musíme obrátit hlavní zřetel k tomu, abychom ve všech úsecích splnili úkoly, které našemu zemědělství ukládá druhý rok pětiletého plánu. Jen tak vytvoříme předpoklady pro další úspěšný rozvoj.

Základní podmínkou úspěchu jarních zemědělských prací je předem vypracovaný plán a to jak pro každou obec, tak pro okres a kraj. Plán jarních polních prací musí být vypracován v každé obci za účasti všech rolníků, zejména také za účasti vesnických žen. Vždyť právě ženy mají přímý zájem na tom, aby novou a lepší organizací práce dosáhly úlevy a tím i možnosti plnit ostatní důležité úkoly, v nichž žena je nezbytným činitelem. Nestačí ovšem jen plán vypracovat, je nezbytno jej také provádět a uskutečnit. Zejména je naprosto nezbytno přesně dodržet plán osevni. V tom směru musí místní národní výbory i mimořádné vyživovací komise provádět stálou kontrolu a zamezit každé úchylnosti od směrnic osevniho plánu.

Pokud jde o provádění vlastních polních prací, zde musí letos platit stejné zásady, že jarní práce nutno provést rychle, ale také dokonale. Jarní zemědělské práce jsou totiž rozhodujícím obdobím pro zajištění sklizně. Chyby nebo nedodržení, kterých jsme se dopustili

našemu hospodářství a tím i každému jednotlivci, zejména mezi zemědělci, kde nedostatky dřívějšího pojištění jsou nejnápadnější.

Úředníci pojišťovny mohou splnit své úkoly znamenající ochranu našeho hospodářství jen za největšího porozumění všech pojišťovníků. Každý z pojišťovníků bude v letošním roce navštíven místně příslušným úsekovým úředníkem a proto poznamenejme, že vskutku každý může při-

spět k hladkému projednání změny svého pojištění, jestliže si včas připraví všechny své dosavadní pojišťovny a stvrzenky o zaplacení premií ke kontrole. Porovnání mezi starými pojišťovkami a novým způsobem pojišťování názorně poučí každého o tom, že pojišťovna jakožto národní podnik chápe své povinnosti vůči našemu národnímu hospodářství pro každého pojišťovníka vskutku prospěšně.

Máme-li jarní polní práce provést včas a rychle, abychom ušetřili co nejvíce zimní vláhy pro další vývoj rostlin, musíme nezbytně volit takové metody, které nám zaručí úspěch. Prakticky to znamená, provádět všude, i v obcích, kde dosud nejsou ustavena Jednotná zemědělská družstva, jarní polní práce ve skupinách, a to tak, aby práce na každém jednotlivém pozemku byly skončeny za jediný den. To znamená, za pluhem ihned smykovat, vláčet, připravovat k setbě, pak ihned pole osat a bezprostředně po setbě zaseté pole zavlažet.

Je samozřejmé, že tento postup jarních polních prací si vyžádá plné využití všech zemědělských strojů i potahů v obci. Pokud jde o pracovní síly, ukázaly již zkušenosti JZD loňského roku, že rozdělením prací na skupiny se dosáhne velikých úspor na pracovních silách. Proto ve většině obcí, kde se zemědělské práce takto prováděly, mohly se ženy věnovat svým vlastním úkolům, t. j. domácnosti, obsluze a chovu dobytka a ostatních hospodářských výhod. Jak patrně, tento systém práce nejen průběh jarních zemědělských prací značně zrychlí, ale zabrání též jakýmkoliv poruchám v chodu zemědělského hospodářství.

Vojtěch Peřt.

Jak se bude provádět národní sčítání v zemědělství

- tmz - 1. března t. r. se koná v celé naší republice národní sčítání. Bude velmi rozsáhlé, protože tentokrát jde nejen o sčítání lidu a bytů, ale také o soupis živnostenských a průmyslových závodů a rovněž závodů zemědělských. Bude se sčítat i dobytek, což znamená, že obvyklý soupis 1. dubna odpadne.

Samostatný sčítací arch obdrží pouze hospodář, t. j. ten, kdo svými nebo najatými prostředky hospodář na svůj účet na pozemcích, ať již po rolníku, zahradníku, lesníku nebo provozuje hospodářství viničné či rybníční. Naproti tomu výměnkář, který na půdě již sám nehospodář, nýbrž z ní bere pouze výměnek, nebude mít samostatný sčítací arch a jeho pozemky budou zapsány u toho hospodáře, který je obdělává, a který poskytuje výměnek. Stejně tomu je i u vlastnických pozemků, kteří propachtovali pozemky příbuzným nebo cizí osobě.

Sčítání v zemědělských závodech je rozděleno do dvou fází. První bude 1. března, kdy se provede soupis výměry jednotlivých závodů, jejich obyvatel, hospodářského zvířectva, pomocných stromů a technického zařízení. Druhá fáze se provede koncem května, až bude dokončen osev.

V každé obci budou sčítací komisi, kteří poskytnou potřebné informace a ve zvláště složitých případech pomohou při vyplnění sčítacího archu. Sčítání bude sloužit za podklad k dalšímu plánování. Proto je nutné, aby bylo provedeno naprosto přesně.

Vzácná návštěva

Minulý týden byl náš lid svědkem vzácné a při tom milé návštěvy: vysocí zástupci pravoslavné církve, v čele s metropolitou krutickým a kolomenským Nikolajem, přijeli do Československa, aby tu vykonali vysvěcení dosavadního archimandrita pravoslavné církve Č. Kráčmara na biskupa. Vedle tohoto církevního poselství, jež dále zpevňuje naše bratrské styky s SSSR a to po stránce náboženské, vykonala ruská návštěva poselství druhé, a to poselství mírové.

Projevy, jež odznely při příležitosti této návštěvy jak v Praze, tak v Olomouci, byly prodchnuty duchem mírumilovnosti. Ruští hosté jasně řekli, že pravoslavná církev pevně a neoblomně stojí za myšlenkou míru. Dává mírovému snažení k dispozici všechny síly. Pracuje na úkolech mírových a vychovává své věřící v pevně a nesmlouvavě bojovnýky za světový mír.

A zde jest nutno se na okamžik zamyslet. Pravoslavná církev ruská, se svou velikou a krásnou slovan-skou tradicí mírumilovnosti, dává se plně do služeb míru. Nehraje tedy dvojí hru. Nehovoří oficiálně pro mír, nekáže oficiálně mírovou nauku křesťanskou, aby současně se stavěla na stranu těch, kteří připravují novou válku. Její politika není dvojbarevná. Pravoslavná církev, jako církev křesťanská a k tomu slovan-ská, chce uskutečnit nejvyšší příkázání křesťanské morálky — lásku k bližnímu. A láska k bližnímu jest myslitelná jen v mírové spolupráci všech lidí celého světa. Není křesťan-

skou láskou žádná válka, ať její příčiny a důvody jsou jakékoliv. Každá válka znamená odklon od nejvyšších mravních zásad křesťanství, a proto poctiví, hluboce křesťanští církevní představitelé a s nimi všechno křesťanské obyvatelstvo, nemohou se přiklonit na stranu těch, kteří připravují nové krvavé lázně celému světu.

Věřící vyznavač Kristova učení lásky a milosrdenství, míru a bratrské pomoci nemůže proto přihlížet k oně vysoké klerikální politice, která hlásá sice formálně lásku, ve skutečnosti však se spojuje s těmi, kteří pomýšlejí na novou válku. Je to hra nejen nepoctivá, ale také nebezpečná, protože myslící člověk nakonec jasně poznává, na které straně je pravda, a na které jen nepěkná hra. Proto návštěva vysokých církevních představitelů ruského pravoslaví se stala návštěvou tak významnou. Překročila pouhou politickou důležitostí, překročila pouhou důležitostí vnitřně-církevní, a stala se záležitostí všech těch, kdož touží po míru a po lidsky spravedlivém soužití všech pracujících celého světa. A je krásné a charakteristické, že právě ze země, jež tolik usiluje o mír, ze země Sovětů přichází i hlas církevních hodnostářů, kteří z důvodů vysoce mravních, z důvodů náboženských, plně a nesmlouvavě se za úsilí celého státu a za úsilí všech pracujících celého světa plně staví. Proto návštěva představitelů ruské pravoslavné církve byla návštěvou tak vzácnou, a současně tak milou.

Sociální ráz díla Boženy Němcové

Ze života Boženy Němcové upoutávalo pozornost takřka celé její utrpení. Ale utrpení není zásluha. Utrpení se stává cenným teprve tehdy, přemáhá-li je ten, kdo trpí. A to je u Němcové největším kladem jejího života, že tolik utrpení dovedla přemáhat.

Z toho, jak Němcová nesla svůj životní úděl, vyplývalo i její stanovisko k češtví. Němcová totiž i svému češtví dala konkrétní náplň, a to náplň sociální. Vytýkalo se jí na příklad, že se živě zajímala o osud českých služek a učedníků ve Vídni. Jejmu zájmu o tyto vykořisťované nebožáky se podkládal falešný nacionální výklad, jako by tu šlo o národnostní útlak. Byla to zlá vůle měšťáckých literárních krasoduchů, protože nelibě snášeli, že Němcová je první z českých spisovatelů, která dospívá k jasnému přesvědčení, že příčinou všeho sociálního zla a s ním i zla mravního, je hmotná bída lidu a že tedy nelze zlepšit stav pracujícího lidu jinak, než základní pře-

měnou hospodářského a politického řádu.

K tomuto přesvědčení Němcovou nejvíce přivedly zkušenosti, jak je zažila r. 1847 v Domažlicích. Vypukl tu hlad a po něm přišla cholera. Němcová tak poznala hrůzu chudoby v celé její nahotě. Nejurčíteji to vyslovila v povídce „V zámku a podzámčí“, kde přímo zpracovala tyto své dojmy a zkušenosti. A jaké z toho bylo polevaření! Po prvé se vyskytl spisovatel, dokonce žena, která ve svém díle po prvé odhalovala sociální kořeny češtví, bez ohledu na vlastenečící krasořečníky, kteří i bídu pracujícího lidu dovedli opentlit zvučnými frázemi. Tak, jak Němcová líčila bídu dělníků na jedné straně a rozmařilost pánů na straně druhé, odvážně odkryla clonu v českém společenském životě a vrhala do něho kus ostrého světla. Národně ukázala právě na případu cholery v Domažlicích, kdy a proč se bohatí páni odhodlali pomoci chudému lidu. Nepomáhali mu, dokud trpěl hladem, ale

teprve tehdy, když celé město bylo zachváčeno strašlivou epidemií, která ohrožovala i blahobytníky v pan-ských domech.

Taková literatura se ovšem nemohla líbit těm, kteří o literatuře a pracujícím lidu v měšťáckých salonech jen horovali. Němcové to bylo všelijak předhazováno a byly doby, kdy byla společensky úplně izolována jen proto, že se dovedla vmyslit do krutého údělu chudých a že nemlčela. Ale my dnes dobře víme, že toto její opravdové sociální citění bylo nejkrásnější a také nejhodnotnější stránkou jejího díla. A sociální struna nejen zní, ale křičí i z jejího života, nikoli jen z jejího díla. Správně napsal Hálek: „Na Boženu Němcovou nemožno rozpomenouti se bez jakéhosi příměsku studu, jež týká se nás, celého národa.“ To proto, že Němcová, poslední týden před svou smrtí, sotva měla kousek chleba. Tak umírala tato velká česká žena, která celým svým dílem sloužila a pomáhala chudým a trpícím.

Zprávy svazu

Svaz Čechů z Volyně svolává na základě usnesení Ústředního výboru na neděli 5. března 1950 čtvrtou valnou hromadu, která se bude konat ve velkém sále hotelu Zlatý anděl v Žatci o 9. hod. dopol. s tímto pořadkem:

1. Zahájení
2. Projevy hostů
3. Čtení a schválení zápisu z minulé valné hromady
4. Volba návrhové komise
5. Zprávy funkcionářů ústředí:
 - a) předsedy
 - b) ústředního tajemníka
 - c) pražského zástupce SČZV
 - d) pokladníka
6. Zpráva revisní komise a udělení absolutoria odstupujícímu výboru
7. Zprávy komisi SČZV:
 - a) historické
 - b) sociální
 - c) kulturní
 - d) komise pro vybudování pomníku obětem Čes. Malina na Volyni
8. Zprávy zástupců a delegátů odboček SČZV
9. Diskuse
10. Schválení návrhu jednacího řádu SČZV
11. Volby nového výboru a komisi SČZV
12. Plán činnosti a úkoly SČZV pro další období. Otázka další činnosti odboček SČZV
13. Otázka pražského zástup. SČZV
14. Návrh a schválení rezoluce a pozdravných telegramů
15. Volné návrhy.

Nesejde-li se ve stanovenou hodinu dostatečný počet členů, koná se o hodinu později valná schůze za každého počtu přítomných s právem usnášet se.

Za ÚV SČZV:

Chudoba, předseda
Nágel, ústř. taj.

Schůze zástupců a delegátů odboček SČZV

V souvislosti se čtvrtou valnou hromadou svolává Svaz Čechů z Volyně na sobotu 4. března 1950 schůzi zástupců a delegátů všech odboček SČZV. Této schůzi, která bude mít ráz pracovní a poradní, zúčastní se povinně předseda a jednatel odbočky resp. jejich zplnomocnění zástupci. Na schůzi budou předběžně projednány aktuální otázky týkající se další činnosti SČZV i odboček a bude

vypracován návrh rezoluce pro valnou hromadu. Žádáme, aby si zástupci odboček připravili zprávy o čosavadní činnosti a konkrétní návrhy.

Začátek schůze ve 14 hod. v místnostech ÚV SČZV v Žatci, ul. vol. Čechů 1035/44.

Ústřední výbor SČZV doporučuje rovněž všem komisím, aby si předem připravily zprávy a návrhy pro valnou schůzi. Jde především o komisi historickou, sociální, kulturní a komisi pro vybudování pomníku obětem Čes. Malina na Volyni.

Delegace Svazu Čechů z Volyně — Chudoba, Nágel, Kozák — intervenovala v pondělí 15. února t. r. na příslušných místech v Praze v aktuálních záležitostech, týkajících se dořešení reemigračních problémů vol. Čechů.

Delegace informovala v privé řadě ministra nář. obrany arm. gen. Ludvíka Svobodu o běžných otázkách našich krajanů a přednesla některé požadavky. Pan ministr vyslovil potěšení nad tím, že se vol. Češi — zemědělci velmi dobře uplatňují ve svém oboru, že vzorně plní dodávky a zvláště, že se zapojují do hnutí zakládání JZD, kde se rovněž úspěšně projevují a přispívají svými bohatými zkušenostmi. Slíbil, že naše oprávněné požadavky bude i nadále podporovat.

Na Národním pozemkovém fondu byl dohodnut postup při povolování odkladu splátek za přidělené země. usedlosti vol. Čechům s ohledem na jejich pohledávky za majetek zanechaný na Volyni. Kdo nevyužije příležitosti, aby mohl hradit splátky těmito pohledávkami a do konce února t. r. nevrátí vyplněné zmocnění k inkasu pro NPF, tomu nebude odklad povolen, resp. byl-li již povolen, bude toto povolení zrušeno a od dotyčného budou splátky dodatečně požadovány a inkasovány. Rovněž nové přihlášky příp. dalších zájemců budou přijímány jedině do této doby. Později budou bezpodmínečně vráceny.

Delegace SČZV intervenovala rovněž na ministerstvu sociální péče ve věci urychlení výplat pojistných přemíí zaplacených vol. Čechy — zemědělci v letech 1946—1947. Podle získaných informací ministerstvo poukázalo již příslušnou úhradu ústředí Československé pojišťovny, nář. podnik v Praze a tato započne již v nejbližší době prostřednictvím svých

okresních kanceláří s vrácením pojistných přemíí. Rovněž ústřední národní pojišťovně byla ministerstvem úhrada již poukázána.

Na ministerstvu zahraničí byly získány informace o podepsání závěrečného protokolu o reemigraci vol. Čechů. Očekává se, že čs. delegace, která dohodne způsob vyúčtování a převodu pohledávek z titulu reemigrace a zanechaného jmění na Volyni, odjede do SSSR v dohledné době. Zástupci SČZV navštívili také člena této delegace za Nár. banku Československou, aby ho informovali o celé záležitosti také s našeho hlediska.

Otázka ocenění zanechaných na Volyni osevní byla často předmětem dotazů a intervencí našich krajanů ve Svazu Čechů z Volyně. Podle závěrečného protokolu o reemigraci byly tyto osevy oceněny celkově částkou cca 2.000.000 ruských rublů a bude proto při konečném vyúčtování s každým jednotlivcem jistě vzata v úvahu i plocha těchto zanechaných osevní a proplacena každému přiměřenou částkou.

Sociální komise Svazu Čechů z Volyně se usnesla poskytnout jednorázovou výpomoc těmto potřebným reemigrantům z Volyně:

1. Paraskeva Sokuluková, Podbořany, Stalinova 295 — 500,— Kčs
2. Antonín Korběl, nemocnice Jedličkova ústavu, Praha XIV, Na Pančkráči 13 — 1.500,— Kčs
3. Emilie Augustová, Žatec, Jiráskova 153 — 1.500,— Kčs
4. Věra Svárovská, Žatec, Svat. Čecha 75 — 2.000,— Kčs
5. Anna Nejedlá, Luh n. S., okres Sokolov — 1.500,— Kčs.

Sociální komise vyslovila ochotu vyplatit eventuelně některé účty za léčení krajanek Alžběty Holečkové, Žatec, ul. Svat. Čecha čp. 1038/61. Jmenovaná bude vyzvána, aby tyto účty soc. komisi předložila.

Oznámení

Společenský večer vol. osidlců na Chebsku, stanovený na neděli 19. února t. r., se odkládá na pozdější dobu z důvodů na pořadatelích nezávislých.

Úřední dny v Praze. Upozorňujeme naše krajané, že úřední dny v Praze na ministerstvech a ústř. úřadech jsou ve středu a ve čtvrtek.

Valná schůze odbočky SČZV v Praze se konala v neděli 12. února t. r. Schůze se zúčastnili četní hosté, krajané z Prahy a za UV SČZV předseda Chudoba a taj. Nágel. Předsedou odbočky SČZV v Praze byl zvolen skpt. Ing. Kozák a jednatelem obětavý pracovník pro naše společné zájmy Ing. Taras Holubovych. Také další členové nového výboru skýtají záruku, že odbočka bude ještě větší měrou plnit četné povinnosti, které jí připadají vzhledem k jejímu sídlu, ani ne tak v zájmu svých vlastních členů, jako v zájmu krajanů, kteří se při svých úředních jednáních v Praze obrací do odbočky o pomoc. Úřední místnost odbočky bude prozatím v soukromém bytě Ing. Holubovych, Praha II, Ná Moráni 7, telefon 413-66, kde bude rovněž každé pondělí úřadovat pražský zástupce SČZV, skpt. Kozák.

Malý oznámovač

Přenechám bezvadně zařízené hospodářství o výměře 13 ha; z toho 1,40 ha chmele. Živý i mrtvý inventář, elektřina, vodovod, pěkný dvůr, 2x denně autobusové spojení, k nádraží 20 minut. Petr Filipčuk, Málnice 9, okr. Louny.

Pronajme se za výhodných podmínek byt o 2 místnostech s dvorkem a zahrádkou na vesnici ve vnitrozemí. Nabídky do adm. t. 1.

Svaz bojovníků za svobodu, jednoty Kolečovice pořádá dne 25. února 1950 PLES v sále kina. Začátek o 8. hod. večerní. K tanci hraje hudba pana kapel. Fišera ze Senomat.

Julii Piroženkovou z Vrby na Volyni hledá Marie Maulerová, Hevlín n. D. čp. 387, okr. Mikulov.

Prodám pro založení chovu bobří nebo-li nutrií 16 kusů mladých, 8 samců, 8 samic, ve stáří 3—4 měs. Vše umístěno ve dvou velkých celokovových moderních klecích, přenosných. Klece se mohou postavit na dvůr nebo na kraj potoka. Je to můj poslední nejpraktičtější model o 1 m delší, než normálně existují. Buď prodám za mírnou cenu nebo vyměním za motorku nebo hezkou mladou kobyliku. Syrový, Žatec, Jugoslávská (u řeky).

Hledám Adolfa Šmardu, nar. 16. 3. 1925 v Liščině, okr. Žitomír, který je od r. 1944 neznámý. Do té doby pracoval údajně v uhelných dolech v okr. Moers, poblíž města Kiel v Německu. Kdo by o něm mohl poskytnout jakékoliv zprávy, necht tak učinit na adr. Alois Šmarda, Horní Rudná čp. 15, p. Brněňec, okres Svítavy.

K našim dějinám

Akce popisu našich volyňských obcí se úspěšně rozvíjí. Po prvním popisu Vilémovky přihlásil se s popisem p. učitel K. Půlpytel, který svým, volyňským krajanům dobře známým, poutavým způsobem popisuje Novosilky České. Není třeba ani poznamenávat, jak tyto popisy jsou zajímavé a jak mnoho nového odhalují i nám, volyňským krajanům. Je samozřejmé, že tím zajímavější jsou asi pro lidi, kteří Volyn neznali, nebo znali ji jen z nějakého zájezdu a novinářských článků. To všechno hovoří o tom, že celkové dějiny, až budou skutečně sepsány a vydány knižně, budou knihou velmi zajímavou a cennou. Jde jen o to, abychom na tomto díle skutečně vytrvale pracovali a jak nejdříve jej uvedli do světa.

Po prvních popisech hlásí se již krajané s jinými příspěvky, v nichž se snaží jak nejlépe vypsati historie svých obcí. Docela se objevily kroniky mnoha volyňských obcí a doufáme, že to nejsou ještě ty poslední, že těchto kronik bylo sem přivezeno více a že je naši krajané nabídnou, jako to učinili již někteří. Jde tady však hlavně také o materiál fotografický a tiskový. Redakce dostala již několik ročníků Hlasu Volyně a jeden ročník Čechoslovana. To však daleko není vše, co se ještě sebrat musí. Chybí ještě několik ročníků Čechoslovana, chybí Ruský Čech, Rusko-české listy, Buditel, Krajan-ské listy, České kvítko, kalendáře a různé publikace, vydané Českou maticí školskou, Hlasem Volyně a

Spolehlivým manželům dáme zdarma byt, palivo, brambory, zahradu, příp. pole až 3 ha k užívání za pohledání domu na samotě 30 km od Prahy s malým hospodářstvím (drůbež, 1 kráva). Adresa: Dr. Matys, Praha VII, U letenských sadů 6.

Václava a Annu Šormovy, poslední bytem v Libánovce na Volyni, hledá Marie Machová, Aš, ul. Koperníkova čp. 23. Prosí všechny, kdo by o jmenovaných něco věděli, o zprávy.

Blahopřání

Dne 2. února oslavili Alexandr a Melanie Malákoví, Třebušín 47 u Litoměřic, 30 leté výročí svého šťastného spolužití. Drazí rodiče, do další třicítky hodně zdraví a spokojenosti přejí děti a vnouček.

také různými nakladatelskými podniky v ČSR. Je známo, že dosti dobrou knihu o volyňských krajanech napsal spisovatel Křižanovskij. Kniha vyšla v ruské řeči a často ji citují ve svých dějinách, právě uveřejňovaných ve VS, Dr. J. Folprecht. Pak je to kniha Z. Cichocké a jiné. Tyto všechny věci musíme mít, abychom dějiny mohli zpracovat skutečně všestranně a podrobně. Žádáme proto krajané, pokud některé z těchto věcí mají, aby je buď zapůjčili, nebo věnovali SČZV pro nezbytný historický archiv.

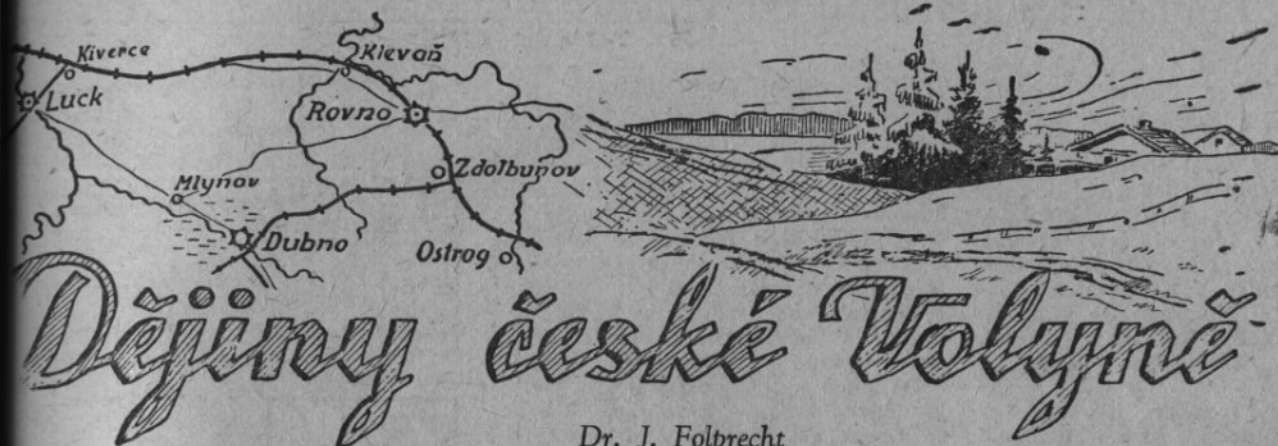
Hist. odbor SČZV je také toho názoru, že by se měla v Žatci instalovat stálá výstava dějin české Volyně, která by postupně byla doplňována a rozšiřována materiálem, jenž by do Svazu docházel. Jde jen o to, najít pro tuto myšlenku přijatelné a možné řešení. Že by věc měla úspěch o tom není pochyby. Už v zájmu toho je třeba vše, co má k našim dějinám vztah, soustřeďovati ve Svazu.

Doufáme proto, že za prvními příspěvky pro tento účel budou následovat i další, neboť jsme přesvědčeni, že všichni naši krajané chápou dobře naši snahu a že ji také plně podpoří. Očekáváme také, že se o samotném problému sepsání našich dějin a sebrání potřebného materiálu naši krajané rozepíší na stránkách našeho časopisu a že nám sdělí své názory a náměty, které snad budou moci přispět k rychlejšímu a dokonalejšímu splnění úkolu, jež jsme na sebe vzali.

Hist. odb. SČZV.

Dne 27. ledna t. r. dožila se moje manželka Emilie Hebertová, roz. Chmelíková z Novokrajeva na Volyni krásného věku 20 let. Drahá Miluško! Do dalších let Ti krásnou cestu přeje ze srdce Tvůj Sláva.

Dějiny české Volyně

Dr. J. Folprecht

(o pokračování).

Čech přímo volal svou existenci: Zde jsem, zde je vzorná práce, takové jsou mé snahy, takové jsou mé úspěchy!

Čech to sice konati mohl, ale vzor, který takto jinému slovanskému národu podával, byl pasivní a bez soucítění se sousedem, který bez vlastní viny byl zaostalý. Sebevědomí, sebevědomí oprávněné vedlo Čecha k zvyšované aktivitě osobní, rodinné, národní, české, ale tato aktivita se odrážela zpět k nim samým a zasahovala málo ty občany, mezi kterými žil. Působila českou izolaci. Tato izolace však bránila skoro úplně bezpečně Čecha proti asimilaci, což jest její veliká přednost, třebaže na Volyni nebylo asimilační nebezpečí tak silné, jako jinde. Tím se opět vliv Čechů stával jaksi pasivně velmi účinný.

Čechové byli na Volyni velmi silní, mohutní a odolní. Měli na základě těchto předností co rozdávat. Říkávali při příležitostných hovorech (Vl. Mesner), že, když někdo dává, musí zde být druzí, kteří chtějí přijímat. Jádrem je však v tom: dobrý učitel musí se často snížiti k tomu, aby nutil žáky přijímat.

Je to jistě požadavek veliký, ale Čechové, když byli na Volyni už v takovém mravně i fyzicky silném postavení, měli i aktivně působit k tomu, aby okolní Slované od nich přijímat musili.

Čechové se jevíli Ukrajincům i Polákům jako živel pozitivní, střízlivý, opatrný, hospodárný, šetrný, což se v jejich nazírání měnilo v lakomství a - což je ironie charakterového nazírání - neslovanství. Zhodnotit tu okolnost, bylo by věci široké úvahy. Ale ovšem, Čechové jsou národ celkem pozitivní, reální, hledící vždy do budoucnosti. Jsou západnější, Tyto vlastnosti se posílily opatrností, která byla nutná v cizí zemi, při vlastní nejistotě pro vlastní budoucnost, při posuzování obecném, že jako osadníci jsou vždy považováni za vetelce. Výtky neslovanství jsou neodůvodněné a pošetilé.

Čechové se jevíli Polákům i Ukrajincům jako lidé dbalí řádného rodinného života i dobrého poměru ke kterémukoli sousedům. I jejich poměr

k domácím zvířatům, jichž si s neobyčejně velikou péčí hleděli a kterýmžto poměr také přenášeli na zahrady a ovocné sady, vzbuzoval u domácího obyvatelstva uznání. Vzájemnost a pospolitost, dále smysl pro čistotu a pořádek v ústroji a v domácnosti, na dvorech i v zahradách - to vše bylo vzorem, ale také ovšem subjektem, na kterém Čechové budovali vážnost i sebevědomí.

Smysl Čechů pro organizaci a svépomoc toto sebevědomí posiloval a budil k následování. Po stránce psychologické je však zajímavé, že účinky českého vzoru se dostavovaly sice hodně zdlouhavě, ale potom velmi účinně.

Spolkový život se mezi volyňskými Čechy hned od počátku vyvíjel pěkně a rychle. Složení jejich bylo dost pestré a bylo hodně členů i z vrstev městských a byla veliká část těch, kteří se ve vlasti nezabývali polním hospodařením. Jiného zaměstnání však pro osadníky mimo rolnická řemesla nebylo.

Snad proto, že nové obyvatelstvo bylo stavovskými jednotlivými a bylo poměrně málo městského živilu, počaly se tam, kde bylo aspoň poněkud postaráno o vyučování dětí, zakládati spolky a vzdělávací besedy, které se rychle rozšiřovaly.

V tomto kraji však musilo dojíti také k spolkům hasičským, poněvadž v letech sedmdesátých tento kraj byl postihován v městech i vesnicích spoustou požárů. Zdálo se, jako by hasičské spolky vyčerpávaly spolkovou činnost a trochu se zapomínalo na knihovny, spolky čtenářské, ochotnické, hospodářské, ač vláda ruská v těch dobách nekladla takové činnosti překážek. Teprve otázka náboženská a rozdělení ve dva tábory, česko-bratrský a starokatolický, pozastavila vývoj.

Když byly kupovány velkostatky a půda, byla nejlepší budova určena pro školu. Tyto „zámecké“ budovy byly po dlouhá léta obydlím učitelů, buď volentérů, nebo z vlastní příslušnosti. O tom bude řeč v kapitole o školství.

Počáteční stav

Často slycháváme i čteme o trudných počátcích našich vystěhovalců v cizích zemích. O prvních chvílích

a letech náboženských našich exulantů netřeba ani mluvit. Ti odcházeli jen s duchovní náboženskou útěchou bez jakýchkoli prostředků hmotných a nepřipraveni nijak k obživě. Ovšem o nějaké podpoře mimo posilu duchovní, i tu ilegálně poskytovanou, nemohlo býti z vlastní ani řeči. Pozdější vystěhovalci hospodářští odcházeli aspoň do té míry připraveni, že mnozí byli vyučeni řemeslu a připraveni na živnost, ale podporu hmotnou nebo nějakou jinou nemohli očekávat. Řemeslníci a živnostníci vstupovali v cizině do svých povolání celkem za stejných okolností, pro něž byli trochu připraveni z domova. Podobně tomu bylo u inteligence. Dělníci také vcházel, třebaže za bezohledných a těžkých okolností, do té své práce, kde se fyzická i duševní zdatnost velmi brzy ocenila. Jim pomáhaly vždy aspoň částečně odborové organizace a ovšem jejich vždy dobrá práce, která byla oceňována se stanoviska internacionálně kapitalistického velmi často beze zřetele na národnost, jen se stanoviska výnosnosti jejich práce.

Na Volyni odcházeli rolníci, příslušníci povolání jen těch, jež souvisela s polním hospodářstvím. Výjimek bylo celkem málo. Tvrdívá se, že to byli vlastně chalupníci, kteří tedy se i ve svém povolání musili zaučovat pro větší rozměry půdy. Po té stránce byly jejich úspěchy zvláště podivuhodné. Vesli mimo to do jiných poměrů klimatických, do polí, lesů, luk a močálů, musili pracovat na půdě jiného složení, musili teprve voliti setbu a sadbu, musili zkoušet, jakým způsobem lze v této nové zemi úspěšně hospodařiti a v chovu dobytka, kultuře zahrad a ovocných stromů objevovaly se potíže a tím i omyly a chyby.

V prvním roce Čechové na Volyni hospodařili komunisticky; úroda byla svázena do jedné velké stodoly a z ní pak příslušné kvoty byly zvolenými kolonisty rozdělovány. Už však v druhém roce hospodaření většina Čechů měla své narychlo a zatím vystavěné stodoly i nejdůležitější hospodářská stavení, při čemž osadníci sami namnoze bydlili v zemljankách nebo kůlnách. (Pokr.)

(3. pokrač.)

Popisy českých osad na Volyni — České Novosilky

V 1925. roce začal vycházeti volynský časopis „Hlas Volyně“ a první číslo jako jarní vlašovička zavítalo do naší obce.

Učitel ihned začal spolupracovat s red. A. Perným. V tisku se ukázaly články, povídky, básně i romány. Tak vznikly v Novosilkách oblíbené povídky jako: „Náš dědeček, Naše babička, Zvoník, V kouzelném plášti, Halucinace, Neuveď nás v pokušení, Na Dušičky, Kubálek a Strnad, Nepokradeš, Vitoušovy námluvy“ atd.

Pak vznikly romány: „Na rozcestí života, V poutech lásky a utrpení“ a div. hra téhož názvu. Odsud se vyrojilo mnoho básní, z nichž uvedu jen několik: „Jaro, Léto, Podzim, Zima, Chaloupka má, T. G. Masarykovi, Matce, Vesnický hřbitov“ a jiné.

Snad to byl rozhled s onoho vrchu nad dědinou v romantickém údolí, kde bývá člověku tak blízko myšlenkám, jemuž se v mlhavě dále jeví silueta vzdálených Hradčan — jisto však je, že nikdo nepocítí tak silnou lásku k vlasti, jako právě emigrant.

Lidé byli ve vsi dobří a hlavním jejich rysem byla poctivost a pracovitost. Každý se staral činiti bližnímu dobře. Sel-li někdo do města pěšky, byl skoro jist, že se svezle s náhodným povozem spoluobčana. V neděli a ve svátky se krajané vzájemně navštěvovali a bohatě se hostili. O zábavách bývalo veselo a výtržnosti bývaly velice řídké. Tančili mladí i staří. Jako dnes vidím dědečka Horáčka, 80 letého stařečka u zábavy: Dýmčíčku v bezzubých dásních, statně se otáčel v tanci, rejdlil a juchal. A bylo takových mnoho.

Tančilo se v Novosilkách Nových u Hakenů, kde byl velký sál a hostinec, později ve Starých Novosilkách u Ant. Lišky, také zděný velký sál.

Nové Novosilky měly svou vlastní školu od 1919 — 1924. Vyučoval tam Josef Bujnovský, po otci Polák, po matce Čech. Mluvil velmi dobře česky. V 1924. roce školy byly spojeny v jednu a řídícím byl Josef Bujnovský. Byl to velmi řádný a poctivý člověk.

Také v Českých Novosilkách se začala v 1930. roce stavěti nová škola. Původně to měla být měšťanská sedmitřídní škola, ježto však o tuto školu měla zájem ukrajinská obec Myslína, stavěla se v Novosilkách pouze dvoutřídní škola.

Zprvu byly kopány základy vedle, pak bylo rozhodnuto ve shodě obou obcí, aby škola stála něco dále na samém temeni hory, aby byla viditelná i druhé obci. Bylo rozhodnuto, že každá obec postaví vlastním nákladem polovinu stavby, zůstalo však při jedné polovině, kterou postavili občané Novosilek Starých. Byty pro učitele měly být pod jinou střechou a tuto budovu měli postaviti Novo-

silky Nové, jako obec s větším počtem občanů a školní mládeže. Ke stavbě však nikdy nedošlo. Druhou polovinu školní budovy jsme dokončili společně až v 1940. roce.

Polský „Beckův režim“ vytvořil hnusnou atmosféru pro Čechy zvláště v období boje o Zaolží ve Slezsku. Češi byli od Poláků vysmíváni, učitelé pronásledováni. Čech byl vyháněn z hostinců, na cestách se musil vyhnutí svým povozem Poláku, aby byl ušetřen švihnutím biče a pod.

Dokonce katol. kněz Polák v Senkevičovce křičel s kazatelny: Pořežte Čechy! A tento kostel postavili výhradně pouze Čechové z okolí.

Stavba spolkového domu

Ze stavebního materiálu, který připravili občané Novosilek Nových na dostavbu školy, postavili dole pod kopcem slušný spolkový dům. Spolek dobr. hasičů měl tu své skladiště. Pořádaly se zde zábavy, představení divadelní a různé oslavy. V sále byl obloukový strop, pro hudebníky byl zřízen ohrazený výstupek.

Druhá světová válka

Poláci ze spojení s Německem brzy vystřízlivěli, ne však docela. V Krakově se zakládaly po jaru 1939 československé legie a v té době také přestalo pronásledování Čechů na Volyni.

Byl jsem v Krakově v Junáckých kasárnách se svým bratrem Janem z Brna — štáb. kapitánem. Když mne pak bratr poslal asi 8. srpna na českou Volyn, abych krajané seznámil blíže s vojenskou akcí, byl jsem v Senkevičovce zatčen, dopraven do lucké věznice a nežli se věc vyšetřila, vypukla polsko-německá válka a já byl propuštěn.

Již po týdnu táhli kolem nás polští běženci k východu, za nimi ustupující vojen. části a nad nimi kroužila německá letadla.

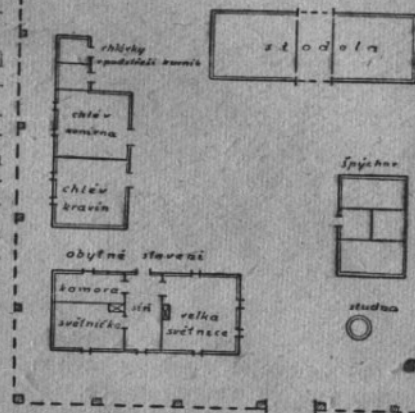
V tom přišla zpráva, že od východu táhne Rudá armáda. Nastal zmatek — běženci nevěděli kudy kam — vojen. části změnily směr k jihu.

Osvození 1939

Polská policie v Senkevičovce, která donedávna byla zaměřena proti všemu, co nebylo polské, a zvláště co bylo rudé, svlékla rychle stejnokroj a šla k sedlákům vybratí brambory.

Brzy bylo slyšeti rachot těžkých zbraní od východu a následujícího rána se ukázaly první vojen. části Rudé armády. Vojenské části se pohybovaly dva dny několika proudy: od Berestečka přes Labačovku, od Boremla přes Kolodeže — Kovbář, od Lucka přes Čarukov; jízdní a pěší oddíly šly také od Nivy přes Senkevičovku.

Průměrná hospodářská usídlost:

Okamžitě byla zřízena lidová milice a v obcích selské rady.

Polské vojsko se rozprchlo, ženy se klidně vracely domů. Byla dána týdenní lhůta všemu lidu, aby každý šel, kam mu libo. Mnoho nepřátelských živlů odešlo na západ k Němcům.

V Novosilkách Starých byla zřízena selská rada pro obce Novosilky České, Novosilky Ruské a Kumoviště. Předsedou rady byl Ukrajinec z Novosilek Ruských Konstantin Rosovskí a tajemníkem Pavel Kostuik z Kumovišť. Předseda byl prostý, leč rozumný člověk a s Čechy jednal velmi správně a spravedlivě. Byl zřízen klub s čítárnou a knihovnou a správcem byl Josef Valeš mladší, velký stoupenec Sov. svazu.

Řídícím učitelem byl opět Karel Pálpytel.

Německá okupace

Z čista jasna udeřili Němci na Sov. svaz 22. června 1941. Jel jsem právě toho dne do Horochova na schůzi. Již na Skobelce (předměstí Horochova) nás upozorňovali, že je nebezpečné jeti do města. Chvilí jsme okouněli, nechtělo se nám zpět. Až když jsme viděli prchající civilní úředníky, pobídlí jsme koně také. Bylo to naše štěstí, neboť Němci již byli ve městě a popravili toho dne asi 150 lidí, kteří se jim namanuli do cesty. Jiný velký transport uhnal kamsi zpět do Haliče, kde se lidé z části rozutekli, z části byli posláni na práci do Německa.

Hnali jsme se domů jako vichr. A hned po hodině projížděli Němci přes Novosilky. Nejdříve motocyklisté, pak auta a ostatní voj. části. Hnali se o závod celé tři dny směrem přes Holetín k Boremlu. Malé oddíly s vyhrnutými rukávy prohlížely okolí, plouhajíce se obilím.

Již třetího dne vnikli Němci do klubu, rozházeli a podupali knihy a hospodáře Jos. Švorce potýrali.

(Pokračování)

Это было под Ровно

Д. МЕДВЕДЕВ
Герой Советского Союза

(7 продолжение)

Было ясно, что дом оборудовался для отдыха старшего и среднего офицерского состава действующей армии. В ближайшие дни в Сарны ожидали прибытия первого эшелона.

Надо было устроить «достойную встречу „героям“».

26 ноября большая группа партизан — сорок два человека — во главе с моим заместителем по полкчасти Стеховым заняла позиции у полотна железной дороги еще с вечера. В полночь подул сильный ветер, и сырой снег крупными хлопьями стал застилать землю.

Один раз мимо них по полотну прошли немецкие солдаты-путеобходчики с фонарями в руках, но нашей мины не заметили.

Ночь была уже на исходе, а состав не появлялся.

Обидно было уходить, не выполнив порученного дела. А уходить с рассветом надо было обязательно. Немцы на триста метров по обе стороны дороги вырубали деревья и кустарник, и днем эта операция могла стоить нам многих жертв.

Но вот сигнальщики, выставленные по сторонам от засады, дали знать, что с востока идет поезд. Уже по стуку вагонов было ясно, что идет порожняк. Через полчаса прошел второй состав, и тоже порожняком. Только перед паровозом было прицеплено несколько платформ, груженных балластом. Стехов понял: если два состава пустули порожняком, — значит, скоро пойдет тот самый состав, которого мы ждали.

Наконец услышали, что идет поезд. Наблюдатели просигнализировали. За паровозом уже видны были пассажирские вагоны, из окон которых бледно мерцал синий, маскировочный свет.

Стехов дал команду приготовить подрывник Маликов натянул шнуры от мины. Когда паровоз прошел всю линию нашей засады и дошел до Маликова, он дернул

шнур, мина взорвалась, паровоз задрожал, вмиг остановился, и на глазах партизан вагоны стали грохотаться друг на друга. Потом наступила тишина, и лишь минуты через две-три из дверей вагонов стали выскакивать немцы. Вероятно, они думали, что произошел взрыв и теперь им ничто не угрожает. Но вдруг последовал второй взрыв: взорвалась мина в хвосте поезда. За ней — еще две, под серединой эшелона. Тут начался обстрел.

Первым заговорил наш крупнокалиберный пулемет, снятый с разбившегося самолета и установленный на специально сделанной двуколке. Сперва обстреляли паровоз и пулями изрешетили котел. Затем дуло пулемета ровной линией прошло по вагонам. Пулеметную стрельбу дополнил огонь из автоматов.

Минут сорок продолжался обстрел эшелона. Партизаны видели, как один немецкий офицер с искаженным от ужаса лицом выскочил из вагона и начал громко смеяться: помешался от страха.

Было уже совсем светло, когда наши отошли в лес. Через два дня разведчики доложили о результатах диверсии.

Эшелон шел из-под Сталинграда и вез в Сарны на отдых офицеров: летчиков и танкистов. Через час после отхода партизан на место диверсии прибыли немцы. Они оцепили весь район. Убитых и раненых отвозили на автомашинах и автодрезинах в Сарны, Клесово и Ракитное. Сколько убитых, точно не известно. Но только в Сарны привезли сорок сем трупов. Из Клесова и Ракитного нескольких убитых отправили в Германию. Это, наверное, были важные персоны.

Из сводок Совинформбюро нам было известно, что 23 ноября советские войска прорвали оборону немцев под Сталинградом и окружили шестую и четвертую немецкие армии. Поэтому мы были счастливы тем, что внесли хоть кро-

хотный вклад в дело великой битвы

У нас при этой операции совсем не было потерь. Только у бойца Ермолина пуля пробила каблук, но это с Ермолиным было уже неизбежно. Удивительно, до чего «пули любили его! В любой стычке, будь хоть один выстрел, пуля обязательно попадала в него, вернее, не в него, а в его одежду: то в шинель, то в фуражку, то, вот как теперь, в каблук. После каждого боя Ермолину обязательно приходилось сидеть и штопать свое обмундирование. Только один раз за все время пуля его ранила, да и то шутя: попала в палец.

Удача этой операции была не случайной. Ею руководил Сергей Трофимович Стехов, мой заместитель по политической части. Стехов любил боевые операции и тщательно к ним готовился, продумывая каждую мелочь. Наши партизаны считали за счастье идти на операцию со Стеховым.

Заслужить общую любовь партизан — дело не такое легкое. А Стехова все любили и уважали. В нем сочетались замечательные качества бесстрашного командира-большевика и хорошего товарища. Маленького роста, стремительный, всегда опрятно одетый, перетянутый ремнями, с автоматом-маузером и полевой сумкой, он, в прошлом штатский человек, выглядел как на параде. В наших условиях жизни такая подтянутость была необходимым примером для партизан.

Сергей Трофимович всегда был среди бойцов, его обычно видели в подразделениях. Сидит, поныхивает трубочкой, которая служила ему, некурящему, защитой от мошкар, и о чем-то разговаривает, кому-то дает совет.

Приближался праздник рождества. Подготовку к празднику немцы начали с обычного грабежа населения. Нам сообщили, что в село Виры нагрянули немцы, забирают последние продукты, на мельнице вытащили всю муку.

(Продолжение следует)

Vzpomínáme

S bolestí vzpomínáme, že 27. ledna 1949 nám navždy odešel náš milovaný otec, manžel a děda Kalistr Filipčuk z Rohožna, okr. Dubno na Volyni. Skonal náhle ve věku 71 let a nám zbyla jen bolestná vzpomínka. Kdož jste znali jeho neúnavný a příkladný život, vzpomeňte s námi. Necht' je mu země česká lehkou! Manželka, děti, vnuci a přátelé.

Josef Vaško, nar. 21. XI. 1919 ve Vrbě, okr. Dubno na Volyni vstoupil do Rudé armády a v bojích se stal nezvěstným. Konal čestně svoji vojenskou povinnost a zůstane pro nás vzorem. Necht' je ti země daleká lehkou a spánek v ní sladký!

S nezmenšeným žalem a s bolestí v srdcích vzpomínají truchlící rodiče.

Dne 5. ledna 1950 odešel navždy z našeho kruhu náš milovaný tatínek, dědeček a pradědeček Josef Vlk. Narodil se v Kosičkách u Chlumce a po presenční službě odejel na Volyni a v Selenčině u Žitomíru strávil 62 roky svého života naplněného prací a starostmi. V r. 1947 přijel do své rodné vlasti, po které tolik toužil. Zemřel v pozhnaném věku 89 let. Uložen jest k věčnému spánku na hřbitově v Heřmanicích vedle své manželky, která zemřela na cestě při návratu do své vlasti. Budiž mu rodná země lehkou! — Vzpomínají a nikdy nezapomenou děti, vnuci a pravnucci.

*

V hlubokém smutku vzpomínáme na našeho drahého otce, manžela a dědu Josefa Čurdu, nar. 1877 v Kupičově na Volyni, jehož dobré srdce dotlouklo dne 3. března 1947. Kéž je Vám, drahý, spánek v milované zemi lehký! My ve svých srdcích věčnou vzpomínku si zachováváme. Kdož jste ho znali, vzpomeňte s námi.

Vzpomínají manželka, děti a vnuci.

*

Z administrace: Krajan Král Václav, který žádal o dočasné zastavení dodávky Věrné strážce, necht' udá svoji novou adresu.

Oprava a doplněk k popisu obce Vilémovky

V odstavci, v němž byl uveden seznam občanů, kteří nastoupili do čs. armády, vloudily se tyto chyby:

Místo jména I. Mlejnek má být správně I. Mládek. Místo jména Jiří Sirotek má být správně Jiří Sidorek. Seznam si laskavě doplňte jménem Josef Heller, otec, který nedopatřením v seznamu nebyl uveden.

Tiskový fond SČzV

Na svatbě br. Alex. Blažka se sl. Ninou Račkovou dne 12. 2. 1950 v Měcholupech u Žatce bylo vybráno z podnětu br. Vlastimíra Ledviny na tisk. fond SČzV 1.170,— Kčs. Štědrým dárcům a iniciátoru sbírky srdečně děkujeme za projev pochopení pro naše společné zájmy a potřeby. Novomanželům zasíláme touto cestou upřímná blahopřání. S potěšením můžeme konstatovat, že zájem o náš časopis je mezi krajany stále živý a že se projevuje prakticky.

Růžena Cibulková z Českého Dubna darovala na tisk. fond 50,— Kčs. — Děkujeme.

Vladimír Pepáček věnoval na tisk. fond VS 100,— Kčs. Srdečný dík.

Jaroslav Hudeček, Ostrov 59 u Karl. Varů, zaslal na tisk. fond VS 50,— Kčs. Děkujeme.

Na křtinách u br. Jana Bačovského v Kašnici ve Slezsku byla provedena sbírka na tiskový fond SČzV, která vynesla 1.137,— Kčs. Děkujeme co nejsrdečněji všem dárcům a iniciátorům sbírky, rodičům i jejich malým ratolesti přejeme všechno nejlepší. Dokud bude v řadách našich krajanů pochopení pro naše společné potřeby, dotud budou úspěšně hájeny naše společné zájmy.

Badujeme sociální fond

Svaz Čechů z Volyně děkuje srdečně místní organizaci KSČ v Blažimě, okr. Žatec, za dar 1.265,— Kčs, který byl věnován na soc. fond. Částka byla vybrána na plesu MO KSČ v Blažimě na podnět předs. KSČ Jiřího Dražana a kraj. Vlad. Jindřiška.

Na svatbě p. Václava Válka z Brumovic se sl. Líbuší Pálkovou z Vel. Heraltic, konané 14. 1. 1950 bylo vybráno na podnět p. Kočiny a V. Štastného z Brumovic 1.800,— Kčs na soc. fond. — Srdečně děkujeme štědrým dárcům a novomanželům necht' se splní všechna očekávání.

Na svatbě sl. Mařenky Doležalové z Vlachova s p. Josefem Klabanem z Úsova byla provedena z podnětu br. Vlad. Pospíšila z Lysovic u Vyškova, br. Václavíkem a sestr. Mil. Beštovou z Úsova sbírka na soc. fond, která vynesla 2.000,— Kčs. Srdečně děkujeme štědrým dárcům a iniciátorům sbírky a mladým novomanželům přejeme hodně radosti a štěstí na společné cestě životem.

Krajané z Volyně!

Vaše doklady z ruštiny, polštiny a ukrajinštiny Vám přeloží

JULIUS VOKRÁČKA
stálý přísežný tlumočník v Žatci,
ul. Bří Čapků 5.

Objednávky vyřizuje také poštou na dobírku.